

מאחורי הצלילים

המוזיקאי והמעבד עדי רנרט חוגג 70 וחוזר אל תחנות בקריירה: מהעבודה באולפן עם אריק איינשטיין והרגע שבו שלמה ארצי ביקש ממנו להלחין לו שיר, דרך הכישלון המפואר של הרכב ששת והפספוס עם אתי אנקרי, ועד העבודה הצמודה עם גידי גוב ויהונתן גפן

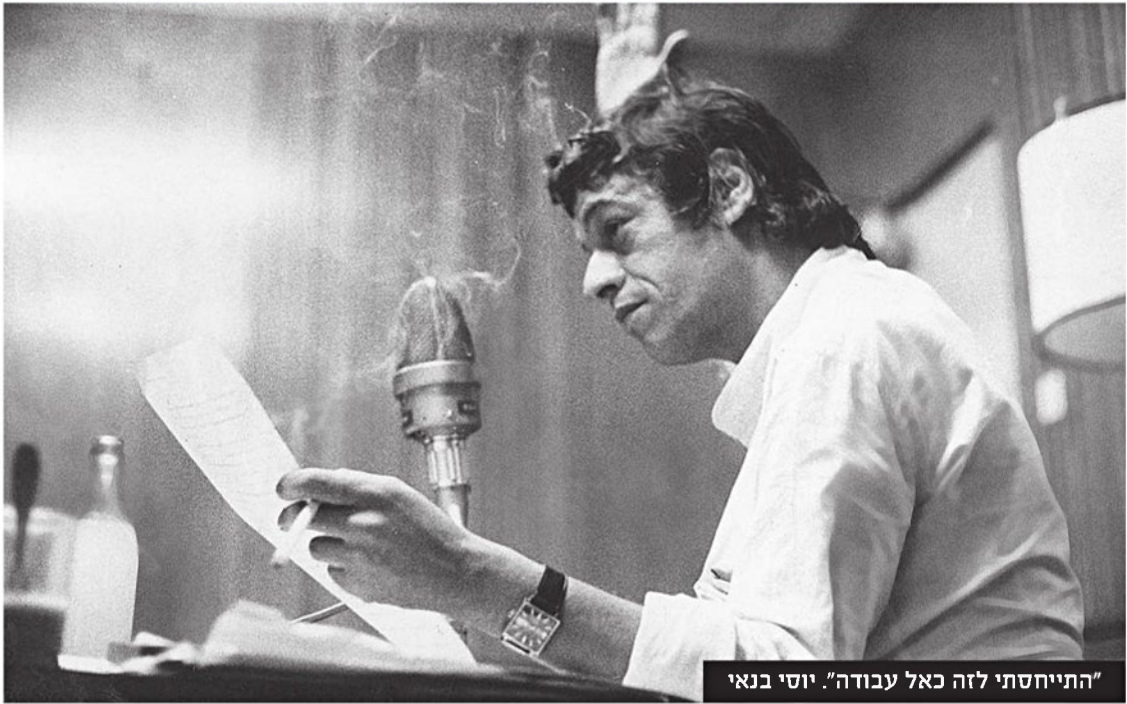

23.93x31.93	2/4	עמוד 30	מערב - המוסף	14/11/2025	95921986-9
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

מאתורי הצלילים :

”התייחסתי לזה כאל עבודה”. יוסי בנאי

”רגע מדהים של התפעמות”. אריק איינשטיין

”הוציא שורות נפלאות בנושלתניות”. יהונתן גפן

”האגף הנוסטלגי אצלי קצת חלש”, אומר המוזיקאי והמעבד עדי רנרט. ”בעיקר מעניין אותי מה הלאה בקריירה. כך אני בנוי. אבל לפעמים קורה שמראיינים אותי על הפקות עבר, וזה זורק אותי קצת במ־כונת זמן להבין ולקלוט שה־ספקתי הרבה בקריירה, אבל מה שבעיקר מעניין אותי בכך זה לראות איך השתנתה המוזיקה לאורך השנים, התהליך שהיא עברה, פחות בהיבט האישי שלי. אני מסתכל עם איזו טכנולוגיה עבדנו פעם ואיזו טכנולוגיה יש היום, וזה מדהים אותי”.

איפה אתה במרוץ הטכנולוגי הזה?

”אני מודה שאני קצת מאחורה וצריך לעשות השלמות כדי להבין איך עובד נושא ה־AI. אני נבהל ומוקסם מזה באותה פעימה. זה עושה לפעמים דברים מאוד מרשימים אבל העולם מנוהל על ידי אנשים לא כל כך טובים שיכולים לנצל זאת לרעה”.

שישה עשורים של מוזיקה ישראלית חלפו תחת ידיו של עדי רנרט. הוא היה שם מאחורי הפסנתר ולצד אריק איינשטיין, גידי גוב, שלמה ארצי, יהודית רביץ וברי סחרוף. עכשיו הוא חוגג 70 וממשיך ליצור, לנגן, להקליט וללוות אחרים, כמו תמיד, בצניעות.

”כשאני שומע את המספר 70 אני מקבל צמרמורת, אבל מעבר לזה אין לי שום עניין עם הגיל”, הוא אומר, ”זה רק מספר. במקרה, ביום הולדתי אופיע במסיבת יום הולדת של אשתו של חבר, כך שלא יכולתי לחשוב על צורה אחרת לחגוג בה את יום הולדתי”.

כיום אתה בורר יותר את ההפקות שאתה משתתף בהן?
”אני חייב להודות שאני כבר לא על הסקאלה. כיום הרבה פחות פונים אליי כדי להשתתף בהפקות. זה תהליך טבעי שקרה והדור הצעיר והמוכשר מקבל את הבמה ואני שמח עבורו. הצלחתי להישאר בלופ הרבה שנים, הופתעתי כשזה קרה, אבל נוח לי במקום שלי כיום. אני עובד עם אנשים שנמצאים בצד היותר אומנותי של המפה, כלומר, פחות מתעסקים ברייטינג, מכירות ויצירת להיטים”.

אתה מצליח להתפרנס מזה?

”הרבה פחות ממה שהתפרנסתי לפני 30 שנה. אני מתפרנס בצניעות, מה שנקרא, ולא מתלונן”.

הניסוי שלא צלח

רנרט נולד בתל אביב לרות קלינגר ולצייר המוכר גר־שון רנרט. דודו הוא המלחין הנודע יאיר קלינגר, מעמור־די התווך של הזמר העברי. ”אבא שלי היה חובב מוזיקה נלהב של מוזיקה קלאסית, והיה לו חלום שאהיה פסנתרן קונצרטים”, הוא מעיד. ”בגיל 6 שלח אותי ללמוד לנגן על פסנתר קלאסי. אני זוכר את דוד שלי יאיר, שהיה צעיר מאמא שלי, יושב ומאלתר מנגינות על הפסנתר. ממנו קיבלתי את ההשראה של הכיף במוזיקה. באותה תקופה התחולל המהפך המוזיקלי בישראל, ממוזיקה של להקות צבאיות לרוק־נרול של אריק איינשטיין, שלום חנוך ושאר החברה. לא חשבתי אז על מוזיקה כמקצוע, זו הייתה פשוט אהבה”.

בגיל 13 זנח את לימודי הפסנתר לטובת כדורגל ב־כונה, אולם ב־1973, עם מועד גיוסו לצבא, השתמש

רוזנבלום כל כך התרשם מהקלידן הצעיר, שמיד עם שחרורו לקח אותו לגיב המקצועי הראשון שלו: נגינה במופע ובהקלטות תוכניתו החדשה של יוסי בנאי, ”מאזן האהבות” (1976), שכלל בין היתר את הלהיט ”אני שר להעביר את הזמן”. ”יאיר אהב לאמץ מוזיקאים צעירים מהלהקות הצבאיות להפקות שלו, אז הוא לקח את שמוליק בודגוב ואותי”, מספר רנרט. ”הייתי צוציק בן 21 ולא כל כך הבנתי את גודל המעמד. יוסי היה מקסים, מדהים ומקצועי. לא חשבתי על זה שאני מנגן עם יוסי בנאי הגדול, התייחסתי לזה כאל עבודה. נסים אלוני היה הבמאי של התוכנית ואני זוכר שהיו המון הופעות בחו־דש. הבנתי שאפשר להתפרנס יפה ממוזיקה”.

במקביל לעבודה עם בנאי, קיבלו רנרט ובודגוב הצעה משם טוב לוי להצטרף להרכב פיוז'ן רוק־ג'אז שהוא הקים, בשם ששת. ההרכב כלל גם את יהודית רביץ, הב־סיסט שמוליק ארוך והמתופף איקי לוי. ”זה היה חלום

בכישורנו המוזיקלי כדי להתקבל ללהקת גיסות השריון כקלידן. ”חשבתי שיהיה נחמד להעביר את השירות הצבאי בנגינה, מה גם שלהקות צבאיות אז יצרו מוזיקה מקורית וזה קסם לי”, הוא מסביר. ”בסופו של דבר העניין המוזיקלי עבורי היה פחות משמעותי ולא היו לנו להיטים גדולים, מה שעניין בלהקה זו החוויה החברתית. היינו תקועים אחד עם השני, הופענו בהרבה מוצבים, קצת כמו הסרט ’הלהקה’ של אבי נשר. כשהיינו נוסעים להופעות בסיני או ברמת הגולן, הייתי יושב במשך שעות מול הצוקים עם הגיטריסט שמוליק בודגוב ומנגן”.

רנרט השתתף בשתי תוכניות של הלהקה, בהן ”שיר־יון הרצל” (1973), שביים יאיר רוזנבלום בסימן 75 שנה לקונגרס הציוני הראשון. ”זה היה מופע גרנדיוזי ומושקע, אלא שאז פרצה מלחמת יום הכיפורים ולא היה טעם להופיע עם התוכנית הזו בשטח”, הוא אומר. ”אז הפכנו להיות להקת קאברים שהופיעה בפני חיילים”.

24.83x31.69	3/4	31	עמוד	המוסף	14/11/2025	95921988-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

מאחורי הצלילים :

צילום: יוני המנחם

"אחד הרגעים המשמעותיים בקריירה שלי, פסגה של חמש". "לילה גוב"

ויואל לרנר. "זה אלבום שכמעט אף אחד לא מכיר", אומר רנרט. "מבחינתי זו הייתה עבודה מאוד מעניינת. בגיל 24 כתבתי תזמורים למיתרים, וזה לא מובן מאליו. יהונתן היה גאון בכתיבה ופרפורמר אדיר. אתה רואה כישרון אדיר באדם שמצליח להוציא שורות נפלאות בנוגשלוטיות. זה היה שיעור לחיים. כעבור כמה שנים עבדתי שוב עם יהונתן על מופע שעסק באהבה וביחסים וזה לא הצליח אצל הקהל".

סקרנותו המוזיקלית הובילה את רנרט לארצות הברית, שם למד מוזיקה ב־Manhattan School of Music. "אהבתי מאוד ג'אז ורציתי ללמוד באופן מקצועי", הוא מסביר את ההחלטה לעזוב כשהוא בשיא הפריחה המקצועית. "העובדה שראיתי אומנים גדולים מופיעים - רק העצימה אצלי את האופקים המוזיקליים. זו הייתה תקופה קשה, נאלצתי לנגן בחלטורות וחטונות של ישראלים כדי להתפרנס, וזה לא היה כיף. זו הייתה התמצית של הניגוד בחיים: מצד אחד אתה רואה אומני ענק, ומצד שני אתה מקושש חלטורות ועובד נון־סטופ בשביל להתקיים".

בקיץ 1985, לאחר שסיים תואר שני במוזיקה, חזר רנרט לישראל היישר אל עשייה אינטנסיבית. הוא הצטרף לצוות שהקים את בית הספר רימון ולימד שם במשך שנתיים. "חזרתי למציאות קצת שונה בתעשיית המוזיקה המקומית, ולא הייתי מודע לשינוי שקרה", הוא אומר. רנרט התחיל לעבוד עם אריאל זילבר וגידי גוב ואז הוזמן על ידי מיקי גבריאלוב לנגן באלבומו המשותף עם אריק איינשטיין "אוהב להיות בבית" (1986).

איך היה לעבוד עם אריק?

"קודם כל, הוא מצחיק בטירוף. הוא היה קורע אותנו מצחוק. הקלילות והפשטות שלו היו מקסימות. ועם זאת, הוא היה מקצועי. אני זוכר רגע אחד שאני יושב באולפן עם האוזניות, מנגן איזה טייק ושומע את אריק שר. חשבתי שזה מההקלטה, אבל כשיצאתי מהאולפן ראיתי שזה אריק בכבודו ובעצמו שר לנו כאשר ניגנו את השירים. לשמוע את קול הבריתון החם הזה צמוד למוח היה עבורי רגע מדהים של התפעמות".

באותה תקופה, במקביל לעבודה עם איינשטיין, עיבד רנרט את אלבומו של משה בקר ("חפצים אישיים", 1987), מתוכו יצאו להיטים "תות שדה" ו"גיא", וכן את אלבומה של הראלה בר "קשה בלילה".

בשנת 1986 קיבל פנייה משלמה ארצי לנגן בסיבוב הופעות אלבומו "לילה לא שקט". ארצי היה כל כך מרוצה ממנו, שהציע לו לעבד מוזיקלית את אלבומו הכפול והמופתי "חום יולי אוגוסט" בהפקתו המוזיקלית של לואי להב. מלבד שיר הנושא המצליח, האלבום כלל להיטים כמו "ארץ חדשה", "טלפני, טלפני", "גב־ראתי לך" וגם "תחת שמי ים התיכון". "זו הייתה עבודה מאוד מסיבית ואינטנסיבית", מתאר רנרט. "שלמה, לואי ואני היינו יושבים שעות בצריף בחצר ביתו של שלמה בצהלה, שהפכנו לחדר עבודה, ושם עבדנו על האלבום במשך כמה חודשים טובים. לעבודה עם שלמה היו כל מיני צדדים, לחלקם אני מעדיף לא להיכנס".

שמוליק בודגוב, שניגן גיטרה באלבום, סיפר שהעבודה עם ארצי הייתה קשה ושהוא היה קשוח מאוד.

"הקשיחות הייתה מעצם זה שעבדנו חזק מדי יום על האלבום. השלד של השירים דרש מאיתנו לתת להם הרמור ניה ולפסל אותם כדי שייצאו מספיק ראויים לצאת לאור. בנינו הכל מהתחלה. הייתי שומע את השירה

"בזמן העבודה על 'כרטיס ללונה פארק' שלמה ידע מה הולך לקרות איתו. הוא דיבר הרבה על האפשרות שהאלבום ייכשל, מה שקרה. שלמה נלחם אז בדה־לגיטימציה: הרבה אנשים שנאו אותו, לעגו לו, כתבו עליו דברים קשים בעיתון. התחושה באולפן לא הייתה טובה"

"עבדתי עם אתי אנקרי על שירים כמו 'לך תתרגל איתה' ו'רואה לך בעיניים', אבל כשחברת תקליטים פנתה אליה להפיק לה אלבום, נעשתה פנייה לאלון אולארצ'יק שיפיק אותו במקומי. זה כאב מאוד. השקענו הרבה בעבודה על השירים, וזה היה כמו פטיש בראש"

"יהודית רביץ פתאום פרצה כמו מטאור לתעשיית המוזיקה, ומכיוון שתפקידה בהרכב לא היה דומיננטי, אז לא הייתה עבודה הצדקה להישאר. כשהיא עזבה, לא היה בתוכנו מישהו שהתאמץ להחזיק אותנו יחד. העסק פשוט התפורר".

בצריף של שלמה

בשנת 1978 ניגן רנרט עם חברי להקת ברוש, בין היתר בתוכניות "זהו זה!" הראשונות. "אהבתי את הלייב שב־עניין, היינו באים בבוקר, כותבים על המקום קטע אינ־סטרומנטלי ומנגנים אותו. היה בזה הרבה כסף כי ניגנו חמש פעמים בשבוע", הוא מספר.

בהמשך ניגן במופע היחיד של מתי כספי והוציא ב־1979 אלבום משותף עם יהונתן גפן ("המעיל") שהוא הלחין, עיבד וניהל מוזיקלית, בהשתתפות אסתר שמיר

עבורי, כי גדלתי על האלבומים ששם טוב עשה עם אריק איינשטיין ושלישיית קצת אחרת שבה היה חבר", הוא מספר. "המוזיקה הייתה ברובה של שם טוב, ואנחנו היינו בשליחותו. אף אחד לא חשב שמהו לא בסדר עם זה שלא קיבלנו גרוש, זו הייתה זכות גדולה והרגשתי שעושים פה משהו מיוחד ויפה".

ההרכב הספיק להשתתף בהקלטת פסקול הסרט "מסע אלונקות", להופיע ארבע פעמים במועדון בתל אביב ולהתפרק לפני שיצא אלבומו היחיד ("ששת", 1977). השירים הידועים מהאלבום הם "ענבלים" ו"בלילות הסתיו". "אני לא אקרא לזה כישלון כי זה אפילו לא הספיק להיכשל והתפרקנו", מתייחס רנרט לפרק הזמן הקצר שבו פעל ההרכב. "זה היה ניסוי שלא צלח. אתגר מוזיקלי ובית ספר מטורף עבורי. עם השנים האלבום של ששת זכה להערכה ראויה".

למה התפרקתם כל כך מהר?

95921989-2	14/11/2025	מעריב - המוסף	עמוד 32	4/4	23.9x32.01
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

מאחורי הצלילים :

(2003), שהורכב מגרסאות כיסוי לשירים ישנים מהקריירה שלו בעיבודים חדשים. "עבורי, כמעבד וכמפיק מוזיקלי, האלבום הזה היה הצלחה אומנותית מאוד גדולה", הוא מציין. "אני גאה בו ובזה שגידי אפשר לי לעבד את האלבום הזה".

לאורך השנים יצר רנרט גם מוזיקה לסדרות ולסרטים, בין היתר עבור "שרות ירוקים" (1989), "מאחורי הסורגים 2" (1992), "ז'נטילה" (1997) ו"אדמה משוגעת" (2006), שעל הלחנת פסקולו (בשיתוף עם צוף פילוסוף) זכה בפרס אופיר לפסקול הטוב ביותר. "אני אוהב ליצור פסקולים לסרטים. זה גורם לי ללוות על האגו ולעבוד בעבודת צוות כדי לשרת את הסרט, וזה תמיד מעניין", הוא אומר.

היוצא מן הכלל

בשנת 2010 הגשים חלום כשהוציא את אלבום הסולו הראשון שלו "פעמון", שבו אירח זמרים שונים שביצעו שירים שהלחין. מהאלבום התפרסם ביצועם של כריסטיאן ורונה קינן לשיר "סיטואציה" שהלחין, כאמור, לשלמה ארצי. "הוצאת האלבום הייתה מצד אחד הגשמת חלום עבורי, ומצד שני זה מין יוצא מן הכלל שמייד על הכלל, שלא עשיתי מספיק את הדברים האלה", הוא אומר. "לא הוצאתי יותר מדי יצירות שהלחנתי. אני אדם שכותב מוזיקה, ולא כינסתי את עצמי להקליט עוד אלבומים".

זה לא גורם לך להרגיש פספוס?

"בהיבט הספציפי הזה יש אלמנט של פספוס, אבל אני לא בוכה על העבר. אני קופץ תמיד קדימה. במאי האחרון הוצאתי מיני-אלבום בשם 'From Now On' שכולל ארבעה קטעים שיצאתי. הלייבל הישראלי Artlist פנו אליי ליצור ארבעה קטעי ג'אז, אז זימנתי את אלי מגן ורון אלמוג לאולפן והקלטנו. אני מאוד מבסוט ממה שיצא, וזה עורר בי את התיאבון להקליט עוד יצירות".

מה דעתך על הדור העכשווי של המוזיקאים?

"אני מתרשם מאוד מהמוזיקאים הצעירים של היום.

של שלמה בהקלטה ומזה הייתי צריך לייצר מוזיקה".

לוותר על האגו

אותו צוות, ארצי-להב-רנרט עבד גם על אלבומו הבא של ארצי, "כרטיס ללונה פארק" (1990). לאלבום זה הלחין רנרט את השיר "סיטואציה", למילותיו של ארצי. "זה היה מין מקרה נדיר", מספר רנרט. "בדומה לעבודתה על 'חום יולי אוגוסט', גם פה העבודה הייתה מאוד אינטנסיבית ורגשית, זה לא הלך בקלות. כשסיימנו את האלבום שלמה אומר לי פתאום: 'בוא'נה יש לי איזה טקסט, קח, תלחין אותו'. כך נולד השיר 'סיטואציה'".

איך אתה מסביר את כישלון האלבום?

"אני חושב שעוד בזמן העבודה על האלבום שלמה ידע מה הולך לקרות איתו. באותו זמן הוא דיבר הרבה על האפשרות שהאלבום ייכשל - מה שבסופו של דבר הגשים את עצמו. שלמה הרי נלחם אז בדה-ליגיטימציה מאוד גדולה. הרבה אנשים שנאו אותו, לעגו לו, כתבו עליו דברים קשים בעיתון, והיה לו מאוד קשה עם זה. הוא גם בדיוק עבר אז את משבר גיל 40, מה שבהחלט בא לידי ביטוי בעבודה שלנו. התחושה באולפן לא הייתה טובה".

האכזבה היו חלק בלתי נפרד מהמקצוע: "עברתי עם אתי אנקרי על שירים כמו 'לך תתרגל איתה' ו'רואה לך בעייניים', אבל כשחברת תקליטים פנתה אליה להפיק לה אל-בום, נעשתה פנייה לאלון אולארצ'יק שיפיק אותו במקומי. זה כאב מאוד. השקענו הרבה בעבודה על השירים, וזה היה כמו פטיש בראש. אבל זה חלק ממהמורות המקצוע".

בנובמבר 1993, לאחר שפרש מ"זהו זה!" לטובת ערוץ 2 החדש, החל גידי גוב להגיש את תוכנית הלייט נייט "לילה גוב". בכל תוכנית חבר גוב לזמר או זמרת ידועים, ויחד ביצעו קלאסיקה ישראלית. מי שניהל מוזיקה לית את התוכנית היה רנרט, שגם ניגן בקלידים בתוכנית במסגרת הרכב שנשא את השם "התנינים".

"זה נחשב לאחד הרגעים המשמעותיים בקריירה שלי, פסגה של ממש", הוא אומר. "גידי פנומן, מדהים, מר כשר בצורה בלתי רגילה. יש לו אוזן מוזיקלית אדירה, והעבודה איתו נעה בין המון צחוקים לבין רצינות. הוא ידע לתת את ההערות החשובות לו. הוא נתן משקל רב למוזיקלי בתוכנית. הוא נתן לי ולשאר מעבדי השיירים שבוצעו בתוכנית חופש לפרוץ גבולות ולא להיכנס למסגרות. עד היום אני מקבל הודעות מאנשים שכותבים לי שהם שומעים את השירים שבוצעו ב'לילה גוב'".

רנרט עבד עם גוב און אנד אוף במשך 17 שנה, ועייבד והפיק מוזיקלית את אלבומו המצליח "ריקוד ירח"

יש דור מדהים שגדל כאן. מוזיקאים שבגיל צעיר מאוד כבר מגיעים לרמה גבוהה להפליא. היום אפשר ללמוד כמעט הכל לבד, אונליין, ביוטיוב, באמצעים שלא היו לי ולבני דורי כשהתחלנו. זה יוצר דור של נגנים משוכללים, ששולטים גם בטכנולוגיה ובמחשב. אני פוגש לא מעט מוזיקאים צעירים, ובכל פעם אני משתאה מהרמה, מהידע ומהחשיפה שלהם לעולם. ובכל זאת יש את הפרדוקס הקבוע - אנחנו מדינה קטנה, עם קהל מצומצם, וזה מגביל מאוד את היכולת של מוזיקאים לחיות מהאומנות שלהם. יש כאן המון כישרון, אבל אין מספיק קהל שיכול להחזיק סצינה רחבה באמת. אז רבים נאלצים ללמד או לעשות דברים אחרים, וזה בסדר, אבל חסרה כאן מציאות שמבקשת את המוזיקה המקורית, שמאפשרת לה להתקיים באופן טבעי. נכון, יש היום רשתות חברתיות שמעניקות פתח נוסף, אבל גם שם עומד אדם יגיע לחשיפה שונה לחלוטין מזו של נגני ג'אז כמו אבישי כהן או אלי דג'ברי. זו פשוט המציאות התרבותית שלנו, ועדיין, אני מלא הערכה לדור הצעיר שצומח פה".

בימים אלו רנרט מופיע ומקליט, אבל בקצב רגוע יותר. "אחד הדברים הכי יפים שקורים לי בשנים האחרונות הוא שיתוף הפעולה עם אלי מגן", הוא אומר. "זו ממש התגשמות חלום שלא ידעתי שיש לי - לנגן עם אומן ברמה שלו, בזוגיות מוזיקלית שהיא הקשבה מוחלטת, ריכוז ונשמה גדולה. כל הופעה איתו היא חוויה מרגשת, גם אם מספרי ההופעות לא תמיד תואמים את גודל ההנאה".

מעבר לזה הוא מנגן בהרכבים שונים כמו The Isolation Band, שיום עמוס עבר הדני. "אני מופיע עם הזמרת הנהדרת נועה לוי, שהעבודה איתה תמיד מרעננת ומלאה השראה", הוא מספר. "במקביל אני מפיק ומעבד פה ושם לאומנים פחות ידועים, פחות מיינסטרימיים, ואני נהנה מזה כי הם בראש מוזיקלי דומה לשלי".

כמו כן, הוא מנהל מוזיקלי של מופע משירי אהוד מנור שיתקיים בהיכל התרבות בתל אביב ב-8 בדצמבר. וזה לא הכל: "בחזית היצירה אני כותב לא מעט מוזיקה לסרטים, בעיקר סרטי דוקו, תחום שאני מאוד אוהב ונמשך אליו בשנים האחרונות. לאחרונה גם שיתפתי פעולה עם ד"ר חיים שפירא, מרצה וחוקר ישראלי רב-תחומי, שהתברר כמוזיקאי חובב עם רגישות מדהימה. הוא כתב מנגינה מקסימה שהפכה לשיר יחד עם הזמרת דפנה לוי - משהו בין ג'אז לניאו-סול, סגנון שאני מאוד מחבב. אני פחות עוסק היום בהפקות מיינסטרים, העבירתי את השרביט לדור הצעיר והמוכשר שצמח פה". ♦

"אריק איינשטיין היה קורע אותנו מצחוק. הקלילות והפשטות שלו היו מקסימות. ועם זאת, הוא היה מקצועי. אני זוכר רגע אחד שאני יושב באולפן עם האוזניות, מנגן איזה טייק ושומע את אריק שר. חשבתי שזה מההקלטה, אבל כשיצאתי מהאולפן ראיתי שזה אריק בכבודו ובעצמו שר לנו"

